

SZENTESTE
„Az Ige testté lett...”

Czető Norbert

Előíma: *Mennyei Istenünk! Köszönjük, hogy karácsony a világosság ünnepe lehet! Nem a mű- és olykor giccs hamiskás ragyogásáé, hanem azé a világosságé, amely sötétséget legyőzve eljött ebbe a világba!*

Urunk Istenünk! Ezért a lelkünk sötét szegleteit átvilágító, Lelkedtől fénylő világosságért imádkozunk, hogy félelmeinket, aggódásainkat elűzze és lehessünk gyermekeid. Engedd meg nekünk, hogy érezzük jószágod szívünkbe áradó melegét, amely életre hív reménységet, növekedésre serkent hitet és erősítheti a szeretetünket Irántad és egymás iránt!

Segíts befogadóvá válni, hogy mind életünkben, mind családjunk életében legyen helye, szállása ma is otthonát kereső Jézusunknak. Tedd valósággá életünkben az Ő jelenlétét, áldását és ajándékozz meg minket karácsony igazi csodájával: a testet öltött Szeretettel, akinek nevében most Téged kértünk! Ámen.

Textus:

„Az Ige testté lett...” (Jn 1,14a)

Krisztus születését Ünneplő Gyülekezet!

Az elmúlt napokban többször átolvastam a jól ismert, hol megénekelte, máskor gyermek-rímekbe rendezett biblia karácsonyi történetet a bölcsekről, pásztorokról. Az ünnepi készülődésben most azonban nem a körülmények titkot feltáró üzenetére figyeltem, hanem az elhangzott beszédekre, amelyek szavakban, tettekben egyaránt érthetőek.

I., Eltérő nyelvezet

a, A legtöbbet az *angyalok beszélnek* a karácsonyi történetben. Szólnak a csodáról, a szeretet gyermekségéről, az utat mutató csillagösvényről, végül Isten jászolbölcös ajándékáról.

Kiábrándító azonban, hogy a karácsonyi történetben *van egy sötét nyelvezet is*. Ez az emberi gyűlölet szava, amely az akkor uralkodó király, Heródes által szólalt meg. Ez a beszéd – ahogy a Biblia leírja -, telve volt irigységgel, haraggal. Heródes nem kért, hanem parancsolt. Olyan nyelvet beszélt, amelyik *gyermekellenes* lett, *családok életét felforgató*, békességüket megtörő és fájdalmakat okozó. Éppen akkor, amikor beköszöntött az első karácsony.

Angyali híradás – heródesi szó: két nyelvezet, két eltérő beszédmód.

Az egyiknek az ALANYA JÉZUS. Régi, olykor izzadságos nyelvtanórákról tudjuk, hogy az alany és az állítmány határozza meg a mondatot. Ezekhez igazodik minden más jelző, határozó stb. Az angyali nyelvezet Jézusról beszélt, a SZERETETNYELV ALANYÁRÓL. Ám rögtön, szavakba rejtve ugyan, de azonnal hozzátették az ÁLLÍTMÁNYT. Az „Üdvözítő, megváltó született nektek” – kifejezés már magában hordta, hogy ez a Gyermeke a szeretet állítmányán (és most szó szerint vegyük ez a kifejezést), tehát a szeretet „állítmányán”, a GOLGOTAI KERESZTEN mutatja meg Isten szeretetét. Ez a szeretet mindennek az alapja. Ezért igazodik minden angyali dicséret, ékes mennyei jelző Jézushoz és az Ő Szabadításához: az ALANYHOZ és az ÁLLÍTMÁNYHOZ.

2, Ám visszatérve Heródeshez, láthatjuk, hogy a gyűlölet nyelvezetének JÉZUS CSAK A TÁRGYA volt, mert ez a lelkület *mindent és minden időben ELTÁRGYIASÍT*. Nincs mögötte hála, szívet megérintő érzelem, csak önző értelem. Heródes hideg, tárgyilagos, kegyetlen. Nyelvezete szavakban, tettekben *békességet borító, fájdalmakat okozó*, gyermekéleteket megnyomorító. Gondoljunk csak a bibliai történetre.

b, Sajnos minden földi karácsony körül *megtalálható e két nyelvezet*.

- Van sötét beszéd, amelyik Heródeshez hasonlít. Vannak családok, ahol karácsonykor csak a szeretetlenség, az irigység, a harag szólal meg. Feszültséggel telítődik az ünnep. Ki ne élt volna már át ilyet? Az ilyen lelkület felforgatja a család életét, megtöri a békességet és fájdalmat okoz. Sőt! Heródes tetteire utalva, az ilyen

sötét nyelv *gyermek-ellenes*, akár apák, akár anyák, akár nagyszülők szólják! Gyermeklelkek sérülnek ott, ahol csak ez a sötét nyelvezet szólal meg. De sérül a krisztusi Gyermek is!

- Istennek hála, hogy vannak azért olyan családok, ahol tudják még beszélni a szeretet nyelvét. Félretevődik a hétköznapi gondja-baja és előtérbe kerül a figyelmesség, a törődés simogató hangja.

Te kedves Testvérem, odahaza melyik nyelvet beszéled ezen az ünnepen? Milyen nyelven szólalsz meg édesapaként, édesanyaként, nagyszülőként?

Ez a Te döntésed! Lehet JÓL VÁLASZTANOD!

II. Az igazi szeretet nyelve

a, *Kedves Testvérem!* Nem ítékezni akartam. Én magam is pontosan tudom, hogy a *szeret nyelve nehéz*. Elsajátításához, akár egy idegen nyelv megtanulásához rengeteg idő, gyakorlás kell. Vajon miért? Mert az igazi szeretet nyelve világunktól idegen. Karácsony az igazi szeretet ünnepe! *De egyáltalán mit jelent az, hogy igazi szeretet?*

A mai világban a szeretet személytelenné vált, tárgyiasult. Önmagunktól függetlenül akarunk szeretni, vagy éppen tárgyakkal. Mert ki az, aki ezen az ünnepen *CSAK MINŐSÉGI IDŐT, ELISMERŐ SZAVAKAT, ÖNZETLEN SEGÍTSÉGET VAGY ÉPPEN SZÍVBŐL JÖVŐ ÖLELÉSEKET ADOTT VOLNA?* Egyszer azt mondta valaki: az ételt megenni, a tárgyakat használni kell, az embereket pedig szeretni. Manapság minden visszájára fordult. Az ételeket „imádjuk”, a tárgyakat rajongásig szeretjük, ám egymást, ha tehetjük, „megesszük” vagy éppen használjuk, kihasználjuk. Eltorzult a világ és ezért mondtam, hogy *személytelenné vált a szeretet és tárgyiasult*.

b, Az első karácsony azért tanít tehát az igazi szeretetről, mert a Bibliában az igazi szeretet nem valami (nem csupán érzések, fennkölt gondolatok összessége), hanem VALAKI! Jézus Krisztusról van szó, aki gyermekként érkezett el a világba egykor, kétezer évvel ezelőtt. Születéséről szépen, meghatóan írt Máté és Lukács, Jézus két barátja evangéliumukban. De János, Jézus egyik legfiatalabb szeretett

tanítványa is leírta Jézus születését. Igaz, nem olyan bőven, mint a másik két cimborája. Mondandójának lényege egyben a legrövidebb születéstörténet: „Az Ige testté lett...”

Mi történt János evangélista szerint az első karácsonykor? Az Ige, azaz Isten SZERETETE testté lett! Alakot nyert, körvonalat, TARTALMAT, lélegző, gyermekként szuszogó, csöppnyi szemben ragyogó valóságot! Ezen a karácsonyon egy kép által értettem meg mindezt.

Egy árva kicsi lányról, alig négy-öt évesről őrzök évek óta egy képet, a háború sújtotta Irakból. Ott él, ahol szörnyűségek és borzalmak vannak, fegyverek ropognak. Ez a kócos, bozontos, piszkos ruhácskájú és arcú kislány sohasem láthatta az édesanyját, édesapját. Nem volt, ki átölelje, suttogó szavával megnyugtassa, félelmének könnyeit letörölje. Mégis, valahol a szíve mélyén érezte ez a picur, hogy van egy érzés, egy ősi szeretet-ösztön, amelyik tettekre sarkallta. Ez a kis árva egy nap kiment az árvaházból és pici krétájával lerajzolta az édesanyját a hűvös

aszfaltra. Csak úgy, egyszerűen, gyermeki körvonalakkal, „pont-pont-vesszőcskével”. Majd amikor kész lett, lefeküdt a hideg aszfaltra, ölébe kuporodott és elaludt...

Kedves Testvérem!

Egy elárvult világban élünk, ahol egyre kevesebb a melegséggel teli, szerető szó, a minőségi idő, az ajándékozás, az önzetlen szívesség, egy-egy ölelés, érintés. Egyre többet rombol a heródesi

nyelv. Csak *körvonalai*ban érezzük sokszor a szeretetet, de reménységgel eltöltő tartalma nincsen. Talán most már jobban érted, hogy miért küldte el Isten a Fiát, Jézust ebbe a világba! Azért, hogy az Ő szeretete testté legyen! Látható értelme, tartalma legyen! *Öltsön testet Benned* is a szeretet, hogy legyen minőségi idővel, elismerő szavakkal, kedves ajándékokkal, szívességgel és őszinte öleléssel teljes a karácsonyod, mert ez egy olyan NYELVEZET, amit mindenki érteni fog! Gyakorold és beszéld! Legyen TARTALMA! Így kívánok Neked, családodnak áldott, „tartalmas” karácsonyt!

Imádság: *Urunk Istenünk! Az érthető nyelvezetért adunk most hálát, amely mindennél tisztábban kifejezi Jézus szeretetét irántunk! Köszönjük, hogy Ő értünk is eljött ebbe a világba, hogy megmutassa a beszélhető szeretetnyelv sebeket gyógyító, feszültségeket feloldó, családokat összetartó erejét.*

Urunk Istenünk!

Kérünk Téged, hogy áldj meg minket ezzel a tiszta, karácsonyi nyelvezettel és bocsásd meg nekünk a heródesi szavakat, amelyekkel megbántottunk, lelki sebeket, sérüléseket okoztunk! Segíts nekünk abban, hogy a mi szeretetünknek az alanya legyen Jézus és ne a tárgya, hogy az Ő szeretete hassa át és határozza meg ünnepünket. Őrizz meg minket a hamis, csupán tárgyiasító „szeretettől”, a gyermek-ellenes lelkülettől és segítsd a mi karácsonyunkat, hogy ne csak körvonalaiiban legyen ünnep az ünnep, hanem legfőképpen és mindenekelőtt tartalmában!

Köszönjük, hogy Jézus Krisztusért meghallgatsz minket! Ámen.

“Jertek, hogy lássuk a világosságot!”

Dr. Bölcskei Gusztáv

Lekció: János 1,1-14

Előíma: Örökkévaló Isten, szerető mennyei Édesatyánk Jézus Krisztus által!

Magasztalunk Téged, aki a magasságban, a hozzáférhetetlen világosságban lakozol, azért, hogy szent Fiadban, a mi Urunk Jézus Krisztusban közénk jöttél, megosztottad velünk örökkévaló dicsőségedet és életedet, s magadra vetted a mi életünk minden terhét és hiábavalóságát.

Dicsérünk és magasztalunk Téged azért a csodálatos irgalomért, amellyel emberi Istenünkké lettél, és Krisztus által fordulóponthoz juttattad a mi életünket is.

Áldunk Téged életünk elmúlt karácsonyaiért, az örömteliekért és a fájdalmasakért egyaránt. Köszönjük a ma karácsonyát szereteteink között, itt a gyülekezet közösségében. Hálát adunk Neked Szentlelked megelevenítő erejéért. Most is azért könyörgünk, szólaltasd meg közöttünk a Te igédet, a Te evangéliumodat. Segíts meg bennünket, az ige hirdetőjét és hallgatóját egyaránt.

Urunk, hisszük, hogy hallottál bennünket. Kérünk, beszélj most velünk kegyelmesen a Te Szentlelked által Jézus Krisztusért. Ámen.

Textus: János 1,4-5

Ünneplő Gyülekezet! Kedves Testvéreim!

Karácsony ünnepét nehéz elképzelni a fény, a világosság nélkül. Ez illik hozzá. Legyen az akár a gyertya fénye vagy a pompásan kivilágított kirakatok, néhol egész városok, valamilyen formában mindig megjelenik karácsony ünneplésében az a törekvés, hogy világosságot teremtsünk magunk körül.

A Szentírás lapjain is ott találjuk a világosság valamilyen formáját Jézus születésének történetében. A napkeleti bölcseket a csillag fénye igazítja útba, a betlehemi mező pásztorainak felragyog

Isten dicsőségének fényessége. Simeon azért magasztalja Istent, mert megláthatták szemei, amit Isten üdvözítő akarata a népek világosságaként küldött el e világba. De már Ézsaiás próféta is így jövendöl a Megváltó születéséről: "A nép, amely sötétségben jár, lát nagy világosságot; akik lakoznak a halál árnyékának földében, fény ragyog fel fölöttük!" (Ézs 9,2). S szinte erre rímel rá János evangéliumának szava, melyet alapigénkben hallottunk: "Ő benne volt az élet, és az élet volt az emberek világossága. És a világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be azt."

De nemcsak a századokkal korábban élt próféta jövendöléséig repít vissza az időben János evangélista, hanem sokkal messzebbre. Hiszen a Szentlélek múltat, jelent és jövendőt összekapcsoló hatalma által együtt látja és szólaltatja meg a teremtés hajnalán elhangzott, életet adó szót: Legyen világosság! és a Názáreti Jézusban megjelent megváltó szeretet kijelentését: „Én vagyok a világ világossága!” Engedjük most mi is, hogy Isten Igéje és Szentlelke felemeljen bennünket a lüktető idő sodrása fölé, hogy most itt is találkozhasson egymással az első, a régmúlt karácsony, a mi emlékeinkben volt egykori karácsonyi ünnepek és az örökkévaló, el nem múló ünnep.

Engedjük, hogy felemeljen Isten Lelke. Ne azért, hogy elfeledjük egy rövid időre, hogy hol is élünk, hogy milyen terhek terhelnek, fájdalmak szomorítanak bennünket 2016 karácsonyán. Azért hadd emeljen fel bennünket, hogy jobban lássuk magunkat is, múltunkat, jelenünket és holnapunkat. Hiszen nekünk már nem kell várni arra, hogy megszülessen a világ megváltója, nem kell úgy tennünk, mintha neki minden évben újra meg kellene születnie, nem kell úgy tennünk, mintha nem ismernénk a karácsonyi történet folytatását. Ő megszületett, az Ige testté lett, s mi láthatjuk, érzékelhetjük, hallhatjuk, felfoghatjuk Őt, mint a megfeszített és feltámadott Urat.

1. A karácsonykor egyszülött Fiát elküldő Isten a világosság Istene - így hangzik a karácsonyi evangélium első most megszólaló üzenete. Isten világosság, és nincsen Őbenne semmi sötétség - mondja a

Szentírás. S ezt szabad nekünk úgy érteni, hogy a Teremtő Isten, aki az élet lehetőségével ajándékozta meg teremtett világát, változatlan hűségével tartja fenn és irányítja a világot azóta is, ma is. Nem húzódik vissza, nem engedi homályba borulni, nem engedi át a sötétség hatalmának, hanem Jézus Krisztusban még közelebb jön, hogy el ne vesszünk, hanem örök életünk legyen.

S ezek nem csupán szépen, kegyesen csengő szavak, hanem az életünket hordozó, megtartó és irányító szeretetnek a valóságáról bizonyosságot tevő kijelentések. Az Ő szeretetének és hűségének világossága nem ideiglenes, átmeneti, az életünk vagy a történelem egy-egy korszakához kötött, hanem valóban a kezdettől a végig tartó világosság. A Teremtő és megváltó Isten felől jövő ragyogás az, aminek a jegyében élhetjük az életünket, s szemlélhetjük minden dolgunkat. S milyen jó ezt tudni, milyen jó ebbe belekapaszkodni olyankor, amikor magunktól oly sok homályos, elmosódó, kiismerhetetlen dologtól retteg az életünk. Mi lesz velünk? Mire nőnek fel gyermekeink, unokáink? Mire számíthatunk jövőre?

Ó, sokáig tudnánk sorolni az ilyen kérdéseket, anélkül, hogy megnyugtató választ tudnánk magunknak vagy egymásnak adni. De ha hittel hisszük, hogy karácsony azt üzeni nekünk: a mi Istenünk a világossága Atyja, akkor végbemegy az a csoda, hogy nyugalmat találunk nyugtalankodó szívünk számára. S ennek a nyugalomnak nem valami emberi optimizmus a forrása: úgyis meg tudunk oldani minden nehézséget, nem is valami fásult beletörődést jelent: majd csak lesz valahogy. Ennek a nyugalomnak az a bizalom a forrása, hogy tudhatjuk: olyan Atyánk van, akinek hűsége és szeretete elegendő arra, hogy jó véghez vigye a mi életünket is.

2. Ahol a testté lett Ige, a karácsonyi Jézus jelen van, ott megtörik a sötétség hatalma - így fogalmazhatjuk alapigénk második üzenetét.

A karácsonyi világosság fénye nem olyan, mint a csillagszóró, vagy a felvillanó reflektorfény, Isten nem egy különleges, egyszeri csodával akarja elkápráztatni a világot, amelyiket legalább egy évben egyszer ámulattal lehet csodálni, vagy amelyiknek rejtélyén el lehet gondolkozni. Nem egy alkalomra szól, mert Jézus Krisztus valóban

"örök társunk" lett, akinek szüntelen világosságát nem tudja elnyelni a sötétség. Őbenne Isten végérvényes akarata öltött testet, "*Istennek minden ígérete Őbenne lett igenné és ámenné*" - ahogyan Pál apostol fogalmazza.

Ezért ha Jézus Krisztus világosságáról tudunk, akkor azt is tudjuk, hogy ennek a világnak, s benne nekünk nem csupán "*árnyékéletünk*" van, hanem teljes és valódi életet élhetünk. Karácsony világossága ott ragyog Jézus egész életében. Ezért látja Ő mindig az Atya akaratát, látja a Sátán villámcsapásszerű alázuhanását, látja az ember szívének szándékát, látja a megalázottak és megnyomorítottak sokaságát, látja testi gyötrelmeinket, látja egyedüllétünket, de látja a keresztest és a feltámadást is. Benne nem keveredik össze a jó és a rossz, a sötétség és a világosság, az igazság és a hazugság. Ő igazán tud ítélni, mert egyedül Ő látja jól a dolgokat.

Csak ez a világosság teszi lehetővé, hogy meg lehessen különböztetni egymástól azokat a dolgokat, amelyek a bűn miatt olyannyira összekeverednek egymással. A karácsonyi világosság az egyetlen hiteles tájékoztatás a világ, az ember sorsáról és állapotáról, lehetőségeiről és feladatairól. S nekünk sem marad más, mint a jézusi mérce. Ha hisszük, hogy ő a világ világossága, a mindenség fénye, akkor nem kell félnünk a sötétség hatalmától sem életünkben sem halálunkban.

De nemcsak úgy igaz ez, hogy elmondhatjuk: az életünk a világosságból jön és a világosság felé tart. Igaz ez egész életünk folyamán: amikor úgy érezzük, hogy összekuszálódik az életünk, amikor elveszítjük a fonalat, amikor nem érzünk erőt a folytatáshoz, amikor nem tudjuk magunktól, hogy ki a barát és ki az ellenfél, akkor ez a világosság adja meg a támpontot, ez melegíti át szívünket, ez emel fel a csüggedésből. Krisztus fényessége adja a reményt. Nekünk is és az egész világnak. A világ világosságnak mondja magát a mi Urunk. S ebben benne van az a bizonyosság, hogy Őt nem lehet túlszárnyalni, nem lehet leírni, nem lehet a hátunk mögött levőnek, elavultnak tekinteni, hiszen a fény sebességénél nincs gyorsabb ebben az egész világegyetemben. Karácsony világossága nemcsak a múltunk, hanem a jelenünk és jövőnk is.

3. Karácsony világosságát nem képes elnyelni a sötétség, sem a körülöttünk, sem a bennünk levő sötétség. Ezért üzeni alapigénk ma azt is, hogy merjünk járni ebben a világosságban, használva annak gyógyító, átmelegítő erejét. Arra, hogy "Én vagyok a világ világossága" - Jézus szájából az következik, hogy tanítványaihoz fordul, és azt mondja nekik: Ti vagytok a világ világossága. Arra az életformára biztat, amelyben a világosságnak fényleni kell a ház lakói számára. Aki karácsony örömét, csodáját átélte, azt megismerte, az nem élhet tovább kesergő, panaszkodó életet.

Ágostonról, az ókori keresztyénség nagy tanítójáról jegyezték fel a következő történetet: Észak-afrikai püspökként misszióba küldött egy fiatalembert egy olyan területre, ahol még nem ismerték Krisztus evangéliumát. A fiatalember lelkesen, lobogó hittel és öntudattal indult el feladata végzésére. Néhány esztendő múlva visszatért püspökéhez, s keserű panaszáradatot zúdított rá. Így szólt: Rettenetes ott a sötétség, ahová küldté. Erre Ágoston így szólt: Nem azért küldtelek oda, hogy megtudjam, mekkora a sötétség, hanem azért, hogy világíts.

Világítani - ez a krisztusi tanítványok küldetése ma is. Ha csak a panaszkodók karába állunk be, ha csak azt számlálgatjuk, hogy milyen kevés az esélye az evangélium terjedésének, akkor még nem hittük el igazán, hogy a világosság valóban fénylik.

Akkor kezdünk el a világosságban járni, ha felénk közeledő árnyakban felismerjük a felebarátot, a világosságra vágyó, emberséges életet élni akaró embertársat, a ránk bízott teremtménytársakat, családot, gyülekezetet.

Könyörögjünk Isten Szent Lelkének csodájáért, hogy lássuk a világosságot, lássuk benne mindig Jézus Krisztust, hogy el ne csüggedjünk. Könyörögjünk a Szent Lélek csodájáért, hogy lássunk az Ő világosságában mindent és mindenkit. Így áldjon meg minket a mi Istenünk ezen az ünnepen, így adja karácsony világosságának áldását. Ámen.

Utóima: Szerető Mennyei Atyánk! Köszönjük a Te egeket szétszakító és sebeket begyógyító irgalmadat és szeretetedet. Köszönjük, hogy világosságot gyújtasz nemcsak elménkben, hanem szívünkben is. Köszönjük ajándékokodat, fiadat, Jézus Krisztust, aki maga a Világ Világossága! Kérünk, hogy ne csak ünneplésünket szője át a Te jelenléted, hanem minden dolgunkat, minden szavunkat, és minden tettünket. Tégy bennünket követőivé a Te Egyszülött Fiadnak, hogy olyan életet élhessünk, mely méltó a Te gyermekeidhez.

Kérünk, add nekünk a Te világosságod, hogy lássuk meg, mi mindent adtál és adsz nekünk! Kérünk, nyisd meg a szemünk, hogy mi is úgy tudjunk nézni, látni, harcolni a sötétség erőivel szemben, ahogyan Te tetted és teszed Fiad által. Add, hogy az előttünk járó irgalmas Szeretet lábnymait követve jussunk el mindazokhoz, akik ünneptelen élettel, megüresedett szívvel, tartalmatlan szavakkal vergődnek nap, mint nap körülöttünk. Hadd sugározza tovább életünk a Tőled jövő melegítő, gyógyító fénysugárt.

Atya, Fiú, Szentlélek Isten, aki magad vagy a teljes és tökéletes szeretet, kérünk, kegyelmedből hallgass és áldj meg minket! Ámen

A karácsonyi nagy öröm!

Katona Béla

Lekció: Titusz 2,11-15

Előíma: *Mennyei Atyánk! Annyi mindennel van tele a világ és azon belül a mi életünk is. Megjelenik ezer meg egy dolog és ezek mindegyike valamilyen irányba akar terelni bennünket. De olyan hálás a szívünk azért, hogy a Te üdvözítő kegyelmed is megjelent. Ráadásul minden embernek. Nemcsak az öregeknek, vagy csak a fiataloknak. Nemcsak a házasságban élőknek, hanem az egyedül élőknek is. Nemcsak a felnőtteknek, hanem a gyermekeknek is. Nemcsak az egészségeseknek, hanem a betegeknek is. Köszönjük Urunk, hogy kegyelmed nekünk személyesen is szól. Ránk is vonatkozik. Szeretnéd, ha elfogadnánk.*

Köszönjük, ha hittel mondhatunk igent rád és a fiadban, Krisztusban kínált kegyelemre. Hiszen Jézus megszületésének értelme nem kevesebb, mint az, hogy örök élete legyen a benne bízóknak. Jézusban bűnbocsánat és örök élet vár mindenkit, aki hisz Őbenne. Ezt látva kimondhatjuk, hogy Jézus a legnagyobb ajándék számunkra Urunk. A vele való személyes kapcsolat és ebből még igen sok áldás következik életünkre nézve.

Köszönjük, hogy az idei karácsony ünnepén is hirdettetik számunkra az örömmel, melyet elfogadva, szívünkbe zárva megköszönhetünk neked és megélhetjük, sőt továbbadhatjuk embertársaink számára is. Szólj Urunk, mert itt vagyunk, hogy szívünkig hatoljon Igédnek életformáló üzenete! Megváltónkért, a karácsonykor közénk Jézusért hallgass meg bennünket! Ámen

Textus: Lukács 2,1-14

Ünneplő Gyülekezet! Szeretett Testvéreim!

Ha a karácsonyi történet előbb hallott leírására gondolunk, akkor talán nem túlzás azt állítani, hogy a szakasz második fele olyan meseszerűnek tűnik. Hiszen egy angyal jelenik meg néhány pásztornak. Elmond egy nagy és örömdelítő hírt, majd azután angyali

seregek sokasága is megjelenik. Nyilvánvaló, hogy a gyermeki szíveket is megdobogtatja egy ilyen történet, de hogy mennyire nem mese ez az egész, hanem nagyon is valóságos dolog, azt éppen a szakasz első feléből láthatjuk meg. Amikor is Lukács evangélista belehelyezi a történelembe ezeket az eseményeket, elmondja azt, hogy mikor, hol, és miképpen történt az Úr Jézus Krisztus megszületése. Azt mondja, hogy a nagy Római birodalomban, éppen Augusztus császár uralkodott, Szíriában éppen Czirénius volt a helytartó.

És milyen érdekes abba belegondolni, hogy egy ilyen nagy ember, mint a Római birodalom első embere, a császár, akarva-akaratlanul is az Isten kezére dolgozott. Miért is mondom ezt? Hiszen azt mondja az ige, hogy összeírást tartottak, ami nem volt más, mint egy nagy népszámlálás, és ennek oka nem egyéb, mint az, hogy készítették a jövő esztendei büdzsét, a költségvetést. Meg kellett nézni, hogy hány emberünk van, és mekkora adót kell kivetni rájuk. S egy ilyen politikai eseményt az Úr Isten arra használt fel, hogy azt, ami több évszázaddal korábban az Isten által meg lett ígérve, hogy a júdeai Betlehemben fog megszületni a Megváltó, megvalósulhasson. Hiszen József és az áldott állapotban lévő Mária, Názáretben éltek az életüket és azért kellett elmenniük Betlehembe, mert József onnan származott.

Testvérek! Az igének ez a része, engem hallatlanul megnyugtat olyan értelemben, hogy ma is vannak földi hatalmasságok, ma is vannak emberek, akik azt hiszik, hogy rajtuk nagyon sok múlik ezen a világon. Valamilyen szinten így is van, de végső soron nekünk, hívő embereknek mindig azt kell látnunk, hogy az Úr Isten mindent a kezében tart, sőt bölcsen igazgat. Ha egy akkora birodalomban, mint a Római birodalom volt, ahol a császár is úgy tudott cselekedni, bár nem is sejtette, hogy azzal az Isten akaratát szolgálta, mennyivel inkább így van ez ma is, és máskor is hitünk szerint.

Hallottuk tehát a leírást, annak rövidegét, tömörségét, hogy hogyan is születik meg az Úr Jézus Krisztus. Nem Betlehem városának valamely nagyszerűen felújított kórházában, nem

magánklinikán, nem egy három- vagy négycsillagos szállodában, hanem egy egyszerű istállóban. Ez mutatja meg leginkább, hogy Isten mennyire közösséget vállal velünk, emberekkel. A lehető legmélyebbre hajolt, hogy a magát a legmélyebben érző ember se mondhassa: mennyire nem tudja átérezni Isten az én életem nyomorúságát. Mert áttudja, átérzi és ezért jött közénk ilyen körülmények között.

Azt írja Igénk, hogy *nem volt számukra hely!* Ez a kis szomorú mondat meghúzódik ebben a leírásban, de észre kell vennünk, hogy ott van. Nyilvánvalóan azt kérdezi a mindenkori embertől, hogy a mi életünkben van-e hely Jézus számára? Nyilvánvalóan, mi, akik itt vagyunk a templomban egyértelműen azt mondhatjuk, hogy igen, van hely az Úr Jézus Krisztus számára az életünkben. Hiszen egyébként otthon maradtunk volna ebben a téli hidegben, miért is jöttünk volna el otthonunkból a templomba, mégis megdöbbenő arra gondolni, hogy sokaknak a lelkében, szívében nincs hely Jézus számára.

Ma is sok helyen adnak karácsonyi hangversenyt, van egy-egy ünnepi műsor, ott elhangzanak ünnepi beszédek, és ezek leírásra is kerülnek, és nincs is ezzel semmi baj. Csak sokszor éppen a lényeg hiányzik belőlük, sokszor még utalás sincs az Úr Jézus Krisztusra. Benne van a tél öröme, a karácsonyfa ragyogása, a szeretet, netán még a család említése, de az, hogy a karácsony Jézus Krisztus miatt ünnep, az nincs benne. Mert sokaknak nem erről szól az ünnep. Nem is meglepő, amikor azt olvassuk, hogy *december 25-én nem is érdemes kiszállni az ágyból, ha elég közel van az bejgli és a távirányító.* Ám nekünk, Isten gyermekeinek éppen azt üzeni a karácsony és az Úr Jézus Krisztus megszületése, hogy érdemes egy kicsit a kényelmünket elhagyni. Érdemes egy kicsit hátrahagyni mindazt, amit az otthonunknak nevezünk, hogy eljőjjünk az Isten házába, és az Úr Isten mellett tudjunk ünnepelni, mert ezzel egyértelműen kifejezzük azt, hogy a mi életünkben van hely Jézus számára.

Testvérek! Hallottuk a történetet, hogy hogyan is folytatódik, amikor néhány pásztornak megjelenik egy angyal, és azt

mondja nekik, hogy „*Ne féljeteK, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, mely az egész nép öröme lesz!*” Az angyal tehát nagy örömet hirdet, a pásztoroknak, és ha úgy belegondolunk a saját életünkbe, akkor azt látjuk, hogy mennyire igaza van egyik református énekünknek, amely azt fogalmazza meg, hogy „*Rám-rám derül ismeretlen utamon egy kis öröm.*”

Kis örömeink vannak ebben az életben. Ha a mostani napokra tekintünk, akkor azt mondhatjuk, hogy az iskolás gyermekek szempontjából egy kis öröm, hogy téli szünet van, nem kell menni az iskolába, nem kell korán kelni, nem kell leckét írni, egy kis ajándékban is bizonyára részesülnek. A felnőtt emberek számára – legalábbis a testvérek számára – egy kis öröm, hogy nem kell bemenni a munkahelyre, van néhány munkaszüneti nap, lehet pihenni. Együtt lehetünk a családdal és gondolhatunk még egyéb örömökre is, még egy jó film is örömet tud szerezni számunkra karácsonykor.

De látnunk kell azt, hogy az angyal nem kis örömet akar nekünk hirdetni, hanem nagy örömet. És ez egy óriási különbség. Hiszen a nagy öröm az egy el nem múló öröm. Az független a külső körülményektől, független az időjárástól, független attól, hogy most éppen életemnek boldogabb, vagy kevésbé boldogabb szakaszát élem. A nagy öröm ezektől független akar lenni, mégpedig azért, mert ez nem egy földi öröm, hanem ez egy mennyei öröm. És, hogy ez hogyan lehet a mienk arra nézve szintén egy református éneket hívok segítségül, azt fogalmazza meg egyik dicséretünk, hogy „*a Te jelenléted, megvidámít éltet, bátor szívet ad!*” Valójában ez az ember örömeinek igazi forrása, az Úr Isten jelenléte, ha kérünk belőle, ha akarjuk, hogy az Isten velünk legyen! Karácsonykor, de azelőtt vagy azután is!

Testvérek! Ettől lehet tartós, hiszen az angyal nem azt mondja, hogy nagy örömet adok nektek! Hanem nagy örömet hirdetek! A nagy öröm nem lehet mindenkié. Csak azoké, akik megkeresik az öröm forrását. Akik elmozdulnak, hiszen az Úr angyala hirdette ezt a nagy örömet, de a pásztoroknak kellett elindulni Betlehem felé és találkozni az élő Krisztussal. És ők ezt megtették. Mint ahogyan azt mondhatom, hogy mi is mindnyájan megtettük ezt.

Hiszen mit érne egy nagy örömhír számunkra, ha nem indulnánk el, és néznénk meg azt, hogy tényleg úgy van-e?

Egyébként olyan érdekes belegondolni, hogyha végiglapozgatjuk egyéni csendességünk idején az énekeskönyvünkben azt a néhány karácsonyi éneket, amely benne van, szinte mindegyikben ott van az öröm. Ott van ez a nagy öröm, hisz az Isten ténylegesen örömet akar nekünk szerezni. Mégpedig egy olyan örömet, amelyik elmúlhatatlan, ám mennyire igaz, hogy az Isten mindent megtesz értünk, de semmit nem tesz meg helyettünk. Ő megtette a saját magáét, a többi rajtunk múlik. Az Isten irányába való elindulásunk, a vele való kapcsolatunk élővé formálása ez már a mi feladatunk, és igaz, hogy az öröm forrása Jézus Krisztus és benne mindent megtalálunk.

Testvérek! Azt mondja az angyal, hogy *Megszületett az Úr Krisztus a Dávid városában!* Egy kicsit azon kezdtem el gondolkodni, amikor készültem erre a szolgálatra, hogy biztos vagyok benne, hogy az Úr Jézus Krisztus senkire nem haragszik, amikor megkérdezzük egymást ilyenkor karácsonykor vagy az ünnep után, hogy és *Neked mit hozott a Jézuska?* Senkire nem fog haragudni az Úr Jézus Krisztus, ha ezt megtesszük egymással, csak arra gondoltam, hogy azért lélekben nem szabad csupán a kis Jézuskánál leragadnunk.

Mert ő nem a kis Jézuska akar nekünk lenni. A pásztorok nem azt hallották az angyaloktól, hogy megszületett nektek a kis Jézuska, menjétek és nézzétek meg, hanem azt mondta, hogy megszületett az Úr Krisztus, a Dávid városában. Érezzük, hogy mekkora különbség van a kettő között? Nem mindegy, hogy Jézusra mi úgy tekintünk, és úgy gondolunk, mint egy kicsi, kisdéd, éppen megszületett gyermekre, aki nyilvánvalóan nem tud rajtunk segíteni. Vagy az Istenre is, mint *Istenkére* gondolunk? Hiszen akkor nem tud rajtunk segíteni. Nekünk úgy kell Jézusra is gondolnunk, mint az Úr Jézus Krisztusra, Istenre, mint az Örökkévaló és hatalmas Istenre, aki tud és akar rajtunk segíteni, aki ismeri az életünket, ismeri a gondjainkat, a gondolatainkat. Aki szeretne velünk és mellettünk ünnepelni, hogyha mi magunk is ezt kérjük és megengedjük Neki.

Azt kívánom Testvérek, hogy mi magunk is karácsonykor az angyali seregekkel együtt merjük dicsőíteni az Úr Istent és az Ő egyszülött fiát, az Úr Jézus Krisztust. Aki azért született meg és azért lett emberré, hogy bennünket megváltson ott a Golgota keresztnél, hogy majdani feltámadásával a mienket készítse elő. Hiszen ezek nélkül megoldatlan lenne az ember élete az ember életének legnagyobb kérdése. Mit érnénk mi azzal, hogy újra és újra megünnepelnénk a karácsonyt, és azt mondanánk, hogy igen, hálát adunk a kis Jézuskáért, aki itt élt közöttünk, szépeket mondott, jókat tanított, egyébként semmi egyebet nem tett.

Semmit nem jelentene ránk nézve, az örökkévalóságra nézve pedig különösképpen nem jelentene semmit, de éppen azért született meg és éppen azért lett emberré, hogy a bűn és a halál kérdését megoldja. És, hogy az angyal maga is azt üzenhesse, hogy megszületett az Úr Krisztus! Nekünk is így kell rátekinteni. Karácsonykor is látnunk kell a nagy pénteken szenvedő és meghaló Krisztust és a húsvétkor feltámadó Urat. Azt kívánom, hogy járja át a mi lelkünket is az az öröm, amely múlhatatlan öröm, a mennyből való öröm, amely bárkié lehet, hogyha az Isten jelenlétét óhajtjuk. Ünnepejünk így ezzel a belső örömmel. Ámen

Utóíma: *Kegyelmes Atyánk az Úr Jézus Krisztusban! Magasztalunk téged, mert abban a biztos tudatban élhetünk, hogy te mindent a kezekben tartasz. Te mindig tudod, mit miért teszel. A világ emberileg hatalmasnak tűnő vezetői is a kezekben vannak, akaratodat keresztülhúzni akkor sem tudják, ha ez a szándékuk. A Te velünk való terved, ránk nézve jót hozó akaratod megvalósul akkor is, ha emberek sokszor csak magukra gondolnak és önmaguknak akarnak jót. Így volt kezében a római császár is és így van kezében a történelem egésze is, noha a látszat sokszor mást mutat.*

Dicsőítünk Urunk azért az aláhajló szeretetért, melyet fiadban, Jézusban, az Ő születésében, közénk jövetelében mutattál meg nekünk. Benne az Üdvözítő jött közénk. Így is szeretnénk rá nézni. Benne nem a kis Jézuskát, nem az erőtlenséget kell lássuk,

hanem azt a Valakit, aki feltámadása után méltán mondhatta magáról: nekem adatott minden hatalom mennyen és földön.

Köszönjük a karácsonyi örömet, mely nem egy a sok kis örömünk közül, hanem az a nagy öröm akar lenni, mely mindent átjár, mely mindent megváltoztat, mely életünknek új irányt, lelkeséget, békességet ad. Jézusban. Csak benne. Áldunk érte Urunk!

Fohászkodunk azokért, akik betegek, akik nehéz szívvel ünnepelnek, mert valamilyen testi-lelki nyomorúságot, szomorúságot hordoznak. Tudjuk, az ilyen emberek ünnepét is te tudod megváltoztatni, teljessé tenni. Köszönjük, hogy asztalodnak vendégei lehetünk hamarosan. Hozzuk is a bűneinket, hogy Krisztusunktól nyerjünk bocsánatot mindegyikre. Őérette, a mi Üdvözítő Urunkért hallgass meg! Ámen

„Sötétben látóból sötétben látóvá!”

Dr. Bölcskei Gusztáv

Lekció: Lk 2,1–14

***Előima:** Dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás legyen Neked Örökkévaló Isten, Atyánk a Jézus Krisztusban! Magasztalunk végtelen irgalmadért, amelyet kijelentettél és megbizonyítottál szent Fiadban, a mi drága Megváltónkban. Igen Atyánk, úgy szeretted ezt a világot, hogy a Te Egyszülött Fiadat adtad, hogy aki hisz Őbenne, az el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Légy áldott az ige emberré lételeért, a világra születéséért.*

Légy áldott Atyánk, hogy ebben az évben is karácsonyt ünnepelhetünk, és hogy most, ebben az ünnepi gyülekezetben nekünk szól a karácsonyi örömhír: „Született néktek a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában!” Urunk, Te tudod, mennyire szükségünk van erre az örömhírré. Te ismered igazán terheinket, bűneinket, nyomorúságainkat. Könyörülj rajtunk! Készíts győzelmet szent igédnek, hogy azt befogadjuk, hogy szívünkéből eltávozzék a félelem, az aggodalmaskodás, a szeretetlenség, a szomorúság, és beteljük igazi örömmel. Kérünk, erősítsd meg bennünk azt a bizonyosságot, hogy a testté lett ige, az érettünk megszületett Megváltó által a Tied vagyunk, és maradunk mindörökre. Ámen

Textus: Ézs 9,1–6

Ünneplő Gyülekezet, kedves Testvérek!

Nálunk Debrecenben, de sok templomban, vagy templom környékén máshol is, itt is, ránézünk ilyenkor egymásra, „Áldást, békességet”, vagy „Áldott karácsonyt” kívánunk, és egymásra mosolygunk. Azt gondolom, jó, hogy ezt tesszük, különösképpen karácsonykor válik nagyon igazzá és nagyon aktuálissá ez a mosoly, mert karácsony azt jelenti, **Isten ránk mosolygott**. Rámosolygott erre a világra, amikor elküldte az Ő Egyszülöttét, ahogy ránk mosolygott a

betlehemi gyermek, és ezzel a mosollyal azt üzeni: itt vagyok, értetek vagyok! Közétek jöttem, és hozom nektek Isten üdvösséget adó mosolyát!

Szeretett Testvérek! Hallottuk Lukács evangéliumából a karácsony klasszikus történetét, és most még távolabbra visz bennünket az időben Isten ígéje, az Ótestamentumba, ahol a próféta, Ézsaiás Isten Lelke által megragadottan lát, előre tekint, és vigasztalást akar adni. S bármilyen régiek ezek a szövegek, éppen az különbözteti meg a Szentírást az újságoktól, hogy azt szokták mondani, nincs unalmasabb olvasmány, mint a tegnapi újság, mert az csak azzal törődik, hogy most és ma mi történt, mi az, amivel fel lehet csigázni az érdeklődést. A Szentírás nem ilyen. Ezek a réges-régi szavak, ezek a réges-régi képek ugyanolyan elevenek, ugyanolyan frissek, mint akkor, amikor ő ott először elmondta. Ezekkel a megelevenítő szavakkal, vigasztaló üzenettel fordul hozzánk az örökkévaló Isten.

„A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát” – mondja a próféta. Milyen az, amikor az ember sötétségben jár? Milyen az, amikor egy nép sötétségben jár? A sötétség bizonytalanságot szül. Nem tudjuk pontosan, hol vagyunk. Nem tudjuk, mi vár ránk a következő lépésnél. Nem tudjuk, ki az, aki szembejön velünk, akinek halljuk a lépteit, de bizonytalanok vagyunk, vajon barát vagy ellenség... A nép, amely sötétségben jár. Azt szokták mondani ránk, hogy a mi népünk különösen is sötétben látó nép. Sötétben látunk. Sötétben látjuk a holnapunkat, a jövőnket, legyintünk megadóan, úgysem fog igazán változni semmi... Vajon ennek a sötétben látó és sötétben járó népnek jelent-e valamit, és ha igen, mit jelent, hogy Isten karácsonykor ránk mosolygott? És kérdezzük ezt úgy, ahogy a próféta tette, mert a próféta nem azt mondta: Jaj, ez a szerencsétlen, nyomorult nép! Bezzeg én, bezzeg mi, akik közel állunk Istenhez, mi aztán tudjuk! Ez a próféta, amikor először megragadja Isten jelenléte, Isten szentsége, akkor úgy kiált fel: Jaj nekem, elvesztem! Mert tisztátalan ajkú vagyok, és tisztátalan ajkú nép között lakom!

A próféta nem sötéten látó ember, mert a sötéten látó ember, mindig meg is találja azt, hogy ki az oka annak, hogy nekem rosszul megy, hogy én bizonytalan vagyok. Mindig megvan az aktuális hibás, a bűnös, akire rá lehet fogni. Azt mondja: Jaj nekem, elvesztem! Mert tisztátalan ajkú vagyok, és tisztátalan ajkú nép között lakom! Ez a különbség a között, szeretett Testvérek, ha valakik sötéten látók, vagy – és ez nem szójáték – a sötétben látók.

Mert Isten azt akarja, hogy mi, sötéten látó emberekből a sötétben látó emberekké legyünk! Ezért van a karácsony. Hiszen ott, azon a sötét éjszakán, amikor megjelenik a csillag, amikor hangzik a betlehemi mezők felett a gyönyörűséges, angyali ének, akkor ott, a sötétben odatalálnak, odabotorkálnak ezek az emberek, és valamit látnak. Valamit elkezdenek látni ebben a sötétben, és ez egészen más. „*A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát.*” Micsoda ígéret ez! Azt mondja Ézsaiás: Nyomorultak vagyunk, sokféle bajjal megterhelten. Nem mindig azt tesszük, amit akarunk.

De a teremtő világosság, Isten teremtő akarata egyértelmű. Mert ebben a próféciában egyértelműen benne van, ami karácsonykor is egyértelműen világossá válik, hogy van, amire Isten azt mondja: ennek legyen vége, és van, amire azt mondja: ennek ne legyen vége!

Minek legyen vége? Legyen vége a sötétben járásnak, és legyen vége a sötéten látásnak! Mert a sötéten látó ember, még akkor is, ha körülveszi a legnagyobb, a legkápráztatóbb világosság, akkor sem tud megszabadulni attól, hogy azt keresse, azt találja meg, ami a másik embert megnyomorítja, megalázza. Isten karácsonyi üzenete tiltakozás minden, az embert bizonytalanná tévő, megnyomorító, megalázó helyzet ellen, és azzal szemben. Ennek legyen vége! – ezt mondja Isten karácsonykor.

Legyen vége! Mert minden dübörögve menetelő csizma, és véráztatta köpönyeg égjen él, és legyen a tűz martalékává. Ennek legyen vége – ezt üzeni Isten karácsonyi mosolya. Mert azzal nem megyünk előre, azzal nem tudunk világosságot, azzal nem tudunk örömet, azzal nem tudunk békességet teremteni és hinteni. S milyen sokszor panaszozzuk fel, hol halkabban, hol hangosabban: békesség...

hát hol van az? Hiába éneklük az angyalok a betlehemi mezők felett. Hol látjuk ezt a békességet? Sem közelben, sem távolban. Csak arról az egy dologról nem szabad elfelejtkezni karácsonykor sem, de máskor sem, hogy az angyalok nem csak ezt éneklük. Az angyalok úgy kezdik az éneküket: Dicsőség a magasságban Istennek... s aztán jön a folytatás: és a földön békesség. **Nem lehet úgy békességet akarni, kicsikarni, parancsolni, elrendelni, becikkelyezni, hogy ne adnánk Istennek dicsőséget.** Mert amíg ezt nem tesszük, addig hiába keressük, addig nem találjuk meg azt a várva-várt, vágyva-vágyott békességet. Addig maradunk sötétben látók, békétlenek.

De, és a próféta ebben látja a saját, sötétben látó reménységét, igazságát: Egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállán lesz. Az ő vállán lesz az uralom! Mert vagy az övé van, és akkor dicsőséget tudunk adni Istennek, és akkor békességre találunk, és békességet tudunk szétosztani, akkor érezzük Isten ránk sugárzó mosolyát, és mi magunk is tudunk, legalább egy karácsonyi mosolyt, egymásnak ajándékozni.

Vagy ha azt gondoljuk, és azt akarjuk, hogy más vállán legyen az uralom, a miénken, a tudásunkén, a hatalmunkén, a saját megrögzött, makacs elképzeléseinkén, addig nem tudunk Istennek dicsőséget adni, addig inkább bízunk a dübörgve menetelő csizmákban, amelyek lehet, hogy manapság már, a modern technika világában nem is dübörögnek annyira, néha csak lopakodnak, addig mi is megadjuk magunkat annak a belefásult, elkedvetlenedett és másokat is elkedvetlenítő hatalomnak, amelyik csak sötétben tud látni, és nem vesszük észre a gyermek ránk sugárzó mosolyát.

Ünneplő Gyülekezet, szeretett Testvérek! Isten karácsonyi kínálata ez, és karácsonyi kérdése. Akarunk-e mi, sötétben látó emberek, sötétben látókká, a világosságot felfedezőkké, olyanokká lenni, akiket képessé tesz ez a csodálatos tanácsos, az örökkévaló Atya, a békesség fejedelme, az erős Isten, akinek uralma növekedésének és a békének nem lesz vége. Ez Isten ígérete, és ebben lehet nekünk, keresztyéneknek makacsul, szentül hinni és bízni. Csak akkor, ha megértjük, megvalljuk és megéljük azt, hogy amikor mi a saját hitünket, a saját keresztyénségünket emlegetjük,

akkor az ne legyen csak hivatkozási alap, aminek nincs következménye, hanem vegyük észre, hogy ez a legnagyobb igény, amivel Isten bennünket elterhel. Nekünk adja, de vigyázzunk, vissza ne éljünk vele!

Mert ha csak hivatkozási alapnak tekintjük, akkor maradunk sötétben látók, és nem nyerjük el a sötétben látni tudás ajándékát. **Mert aki a sötétben látni tud, az tud vezetni másokat.** Az tudja észrevenni, ki az, aki eltévedt, aki elfáradt, aki fázik, aki éhes, aki otthontalan, az tudja észrevenni a sötétben félő, kuporgó, reményt vesztett embertársát. A próféta úgy szól a sajátjaihoz, mint aki nem akarja magát kivonni a közös nyomorúságból, és aki bele akarja vonni az övéit ebbe a közös csodálatos reménységbe. Ez a kettő az, amivel karácsonykor Isten ránk sugárzó, ránk mosolygó tekintete most is meg tud ajándékozni, meg tud erősíteni, fel tud egyenesíteni, és azt mondja: én, látlak titeket, akik a sötétben vagytok, akik bujkáltok, előlem, egymás elől. **Gyertek ki, mert itt van a világosság, az igazi világosság, Aki eljött erre a világra, és Akinek fényében, Akinek közelében jó lenni és jó maradni.**

Ünneplő Gyülekezet, szeretett Testvérek! Hadd legyen ez a mi reménységünk, hadd legyen ez a mi karácsonyi látásunk, és hadd tudjunk így dicsőséget adni Neki, és akkor hiszem, békességre lelünk, most, és életünk minden napján! Áldott karácsonyt! Ámen!

***Utóima:** Légy áldott világosságnak Atyja, hogy a mi életünk sötétségében is fénylik az igazi világosság. Köszönjük a Te igéd bátorítását, hogy soha nem vehet úgy körül bennünket a sötétség, hogy abban ne tudna reménységet, békességet nyújtani a Te jelenléted.*

Áldj meg bennünket, hogy a Lélek erejével sugározhassuk szét e világosság fényét, melegét. Hadd éljünk már most a Te eljövendő országod polgáraiként, s hadd cselekedjünk a világosság cselekedeteit. Kérünk Istenünk, maradj velünk a Te kegyelmeddel, hogy életünk minden napján hálaadhatunk Neked a Te békességedért, szemünk megnyitásáért, a tiszta látásért, Jézusban adott kimondhatatlan ajándékodért. Az Ő nevében kérünk, hallgass meg minket! Ámen

Karácsony – Igazi ünneplés

Andrássy Gergely

Lekció: Máté 2,1-12

Előima: *Kegyelmes Istenünk! Köszönjük, hogy szeretsz bennünket. Köszönjük, hogy bűneink ellenére, Te folyamatosan utánunk jössz, és szeretnél megmenteni bennünket. Hálásak vagyunk, amiért ez a szándékod soha nem változott meg. Bármilyen messzire is sodortuk magunkat Tőled, Hozzád mindig visszatálhatunk, mert az első Karácsonykor Fiadban, az Úr Jézusban utánunk nyúltál.*

Kérünk, bocsásd meg Urunk, ha mi sokszor visszaéltünk a Te szeretetteddel. Bocsásd meg az eltékozolt alkalmakat, üzeneteket és segíts, hogy ne szakítsuk ki magunkat a Te szerető ölelésedből.

Kérünk, Istenünk Te adj ma igazi ünneplést a szívünkbe, és Szentlelked által formáld a szívünket neked tetszővé. Végy el tőlünk minden nem ide való gondolatot, és légy Te figyelmünk középpontjában. Az Úr Jézus érdeméért kérünk, hallgass meg bennünket. Ámen.

Textus: 2 Mózes 32, 1-6; János 3,16

Ünneplő Gyülekezet, kedves Testvérek!

Karácsonyi istentiszteletek alkalmával természetesen hangzik ez a megszólítás, hiszen azért gyűlünk össze, mert van mit ünnepelnünk, és van Kit ünnepelnünk. A probléma azonban ott kezdődik, hogy bár ünneplő Gyülekezetnek szólítjuk a megjelenteket, mégsem mindenkinek egyértelmű, hogy mi is az ünnep lényege.

Van, aki például az ajándékozást ünnepli, más a fenyőfában, vagy éppen az ünnepi filmekben leli örömét. Legtöbben ismerünk olyat, aki ilyenkor a szeretetről beszél, miközben rabszolgahajcsárként ugráltatja a családot, hogy minden kész legyen. De persze az is megeshet, hogy valaki azt ünnepli, hogy mindenféle hátráltató tényező ellenére sikerült kitakarítania és megfőznie az ünnepi órákra. Csak az a baj, hogy a Karácsony másról szól.

Az elhangzott történetben hasonlóan ellentmondásos állapotot figyelhetünk meg, mint amelyben mi szoktunk ünnepelni. Isten választott népe a Sínai-hegy lábánál ünnepel. Pontosabban fogalmazva inkább mulatozik. Áldozatot mutatnak be, esznek és isznak, jól érzik magukat, csak éppen az ünnepelni valót tévesztették el. Ahelyett, hogy azt az Istent ünnepelnék, aki kihozta őket Egyiptom földjéről, inkább készítenek maguknak egy szobrot. Ahelyett, hogy annak az Istennek mutatnának be áldozatot, aki épp a Tízparancsolatot szeretné a szívükre helyezni, inkább keresnek, sőt készítenek egy élettelen és tehetetlen bálványt.

De mielőtt több ezer év távlatából lenéznénk őket meggondolatlanságuk miatt, észre kell vennünk, hogy a mai ünnepi szokások pontosan ebbe az irányba haladnak. A következő percekben ószövetségi történetünkkel párhuzamban három olyan kísértést gondoljunk át, amely ilyenkor, az ünnepben, vagy az ünnepi előkészületekben elterelheti a figyelmünket a Lényegről.

Az első kísértés, amely megkönyékezhet bennünket az a feledékenység. Mielőtt Izráel népének tagjai bálványt öntöttek volna maguknak, kétségkívül megfélemedtek Istenről. Miközben gyűjtögették a különböző ékszereket, nem jutott az eszükbe mindaz, amit Isten korábban már megtett értük. Megfélemedtek az ősatyák történeteiről, megfélemedtek a tíz csapásról, és arról is, hogy Isten milyen csodálatos módon vezette őket a pusztai vándorlás eddigi szakaszában.

Valahogy így feledkezünk meg mi is Urunkról az ünnepi órákban. Miközben a készülődésre, az ajándékozásra és a többi kellékre figyelünk, szinte teljesen megfélemedzünk Istenről. Sőt, még amikor megérkezünk a templomba, akkor is az otthoni dolgok körül forognak a gondolataink. Készen lesz-e az enniváló? Jól fogják-e érezni magukat a vendégek? És hasonlók. Csak Isten nem jut az eszünkbe, aki Egyszülött Fiát küldte értünk a világba. Egyedül Róla feledkezünk meg, aki megformálta az életünket, aki fogantatásunk óta gondoskodik rólunk, és minden lélegzetvételünkre odafigyel. Kizárólag Őt felejtjük el ilyenkor, aki a mi bűneink miatt küldte le a Bűntelent a földi lét korlátai közé, hogy aztán bűnné legyen értünk.

Karácsony ünnepeén ne felejtsük el, hogy Kit ünneplünk, hanem legyen Ő ünneplésünk középpontjában. Mert ha ebben az első kísértésben elbukunk, akkor ne várjunk csodát a többiben sem.

A feledékenység után a második kísértés az a tévhit, hogy az ünnep tőlünk függ. Ezt beszéli belénk a média, és erről szólnak a szokásaink. Nekünk kell összerakni az ünnep hozzávalóit.

Történetünk arról beszél, hogy a választott nép tagjainak hozzá kellett járulnia az ünnepléshez. Ők rendelték meg a bálványt Árontól, Ők dobták össze a fülbevalókat, ők készítették elő az áldozatbemutatást, illetve a mulatozáshoz szükséges enni- és innivalókat. Igazából minden rajtuk állt, vagy bukott. Ha nem mondtak volna le ékszereikről, nem lett volna alapanyag. Ha Áron nem fáradozott volna az öntőforma kialakításán, nem készülhetett volna el az alkotás. És hogyha az ünnep további hozzávalóit sem hordták volna össze, akkor nem lett volna nagy mulatozás.

Mintha csak a modern karácsonyi ünneplés leírását látnánk. Az ünnep tőlünk függ. Nekünk kell elkészíteni, nekünk kell összerakni. Át kell gondolni, mi is lesz az ünnepi menü, és el kell menni a boltba. Én tervezek, én cselekszem, vagyis én készítem az ünnepet. Aztán ugyanez a helyzet az ajándékokkal. Ki kell találni, hogy kinek mi lenne a megfelelő, el kell készíteni, vagy meg kell vásárolni. Ebben az esetben is én gondolkodom, én szerezem be, amit kell, tehát én készítem a Karácsonyt. Rendet kell rakni, ki kell takarítani, mert különben nem lesz igazi ünnep. Be kell szerezni a karácsonyfát, bele kell állítani a talpba, és ez esetben is tőlem függ minden.

Testvérek, az ünnepet nem nekünk kell összerakni. Az ünnep lényegét Isten határozta meg azzal, hogy megmutatta mennyire szeret bennünket. Természetesen fontos, hogy a kellékek, a körülmények is rendben legyenek az ünnepléshez, de ha az ünnep lényege hiányzik, akkor az egész csak értelmetlen bálványimádás. Akkor fogunk igazán ünnepelni, ha az ünnepi órákban el tudjuk fogadni, és tovább tudjuk adni Isten szeretetét. Akkor lesz különleges a Karácsonyunk, ha elgondolkodunk azon, mit is tett meg értünk Isten. Ha megpróbálunk túllátni a betlehemi jászolban fekvő kisgyermeken, és meglátjuk benne személyes Megváltónkat. Ha

elfogadjuk az Ő szeretetét, akkor mi is tudunk majd tovább adni abból. És ha az ünnepi órákban ez megvalósul, akkor akár egyszerű körülmények között is valódi ünneplésünk lehet.

Mert aki átélte az Úr Jézus szeretetét, az képes figyelni a másokra. Az szeretetből, és nem kényszerből fog sütni vagy főzni. Az ilyen ember nemcsak illem-ajándékokat vesz, vagy készít, hanem szívből jövő szeretet-csomagokkal áll elő. Néhány őszinte sor, egy igazi ölelés, régóta halogatott megbocsátás, vagy el nem felejtett telefonhívás. Higgyük el, hogy lehet szeretetben ünnepelni, még akkor is, ha manapság inkább magunkra szeretünk figyelni, mint a másokra. Második fontos üzenetünk tehát az, hogy jusson eszünkbe az ünnepi órákban, hogy az ünnep nem tőlünk függ, hanem mi függünk Isten szeretetétől, amelyből ilyenkor még gazdagabban adhatunk egymásnak is.

És végül pedig, harmadik kísértésünk az, amely a választott népet is magával rántotta, hogy nemcsak ünnepet, hanem ünnepelni valót is készítünk magunknak. Egyszerűen mi akarjuk meghatározni, hogy kit, vagy mit ünneplünk.

Izráel népe úgy döntött, hogy aranyborjút készített. Úgy határoztak, hogy mivel Mózes késik, nem a Mindenható Isten lesz az Uruk, hanem egy általuk előállított bálványszobor. Megdöbbentő, amit a 4. és 5. versben olvashatunk: Áron „*vésővel mintát készített, és borjúsobrot öntött. Ekkor azt mondták: Ez a te istened, Izráel, aki kihozott Egyiptom földjéről. Ezt látva Áron oltárt épített elé, majd kihirdette Áron, hogy holnap az Úr ünnepe lesz.*”(2Móz 32,4-5)

Azt hitték, hogy ők döntenek el, ki az Isten, és kit lehet ünnepelni. Szinte fel sem tudjuk fogni, hogy gondolhatták azt az általuk készített bálványszoborról, hogy az hozta ki őket Egyiptomból. Ráadásul még oltárt is építettek, hogy másnap úgy mutassanak be neki áldozatot, ahogy korábban Isten tetszését próbálták elnyerni.

Érthetetlennek tűnik Izráel viselkedése, pedig ma is hasonló bálványimádás megy a Karácsony jelszava alatt. Egyes nemzeteknél például ilyenkor van a Mikulás-láz, és minden gyermek abban reménykedik, hogy a Télapótól jutalmat kap jó viselkedéséért. Őt ünneplik, pedig nem róla szól a Karácsony.

Aztán vannak olyan családok, ahol a Karácsony idézőjelesen a „szeretet ünnepe”. Ilyenkor mindenképpen össze kell jönnie a családnak, és bár vannak viták, vannak ellentétek, legalább a látszatát meg kell adni annak, hogy minden a legnagyobb rendben van. Nyilván olyan is van, ahol valóban szeretetben vannak együtt, de azért még a legjobbakkal is előfordul ilyenkor, hogy valamin összekapnak.

Persze az is elég gyakori, hogy minden az ajándék körül forog. A szülők megfeszülnek abban, hogy a gyermekek által elvárt ajándékokra előteremtsék a pénzt, a gyermekek pedig vérig sértődnek, ha nem azt kapják, ami már mindenki másnak van az osztályban. Ha pedig sor került az ajándék kibontására, a szülők, vagy az ajándékozók már el is vannak felejtve, hiszen onnantól kezdve az ajándék lesz az új élettársa az ajándékozottnak. Okos telefon, tablet, hd tv a saját szobában, távirányítású helikopter, vagy éppen szinte élő játék baba, mind-mind meghatározzák az ünnep további részét.

Aztán vannak, akik az aktív pihenésre szavaznak, és úgy gondolják, hogy ha már itt az alkalom, ha már ünnep van, kapcsolódjunk ki egy kicsit, hagyjunk hátra mindent, és foglalkozunk magunkkal. Persze pihenés közben is lehet csendességet tartani, de nem biztos, hogy a szállodákban és a wellness központokban eszébe jut az embernek a karácsonyi történet.

És persze azokat se hagyjuk ki, akik számára az ünnep egyenlő a semmittevéssel, a lustálkodással. Nem kell munkába menni, így aztán naphosszat ülnek a tv előtt, vagy éppen alvással töltik az ünnep napjait, mert mi mást is lehet csinálni Karácsonykor, legalább ilyenkor használjuk ki erre a ránk szakadó időt.

Kedves Testvérek! Mindez azért kerül elő, azért készítünk magunknak ilyen karácsonyi ünnepelni valókat, mert nem éreztük meg, mi az igazi lényeg. Mert aki érzi, hogy a Karácsony nem a szeretet ünnepe, hanem az Isten szeretetének az ünnepe, az másként ünnepel. Persze szükség van kellékekre, meg egyik felsorolt dolog sem feltétlenül elvetendő önmagában, de ha a lényeg kimarad, akkor ezekkel hiába próbáljuk meg betölteni a keletkező űrt.

Pedig mennyivel több az ünnep, ha ott van benne az Isten szeretete. Ha megköszönjük, hogy értünk lett emberré, ha hálát

adunk azért, mert vállalta a földi lét korlátait, a szenvedést és a kereszthalált, és befogadjuk őt a szívünkbe, akkor nem akarunk majd beleszakadni az ünnepi előkészületekbe, és nem akarunk majd mást ünnepelni, csakis Őt.

Figyeljünk hát oda az ünnep napjaiban az Ünnepeltre, az értünk önmagát adó Úr Jézusra, és a felolvasott ószövetségi történet üzeneteire emlékezve kerüljük el tudatosan a ránk leselkedő kísértéseket. Ne feledjük el, hogy mit tett értünk Isten, ne gondoljuk azt, hogy csakis tőlünk függ az ünnep, és ne keressünk semmit, ami pótolni próbálja a megszületett Megváltót. Mert azt a bizonyos Isten alakú úrt csakis ő tudja betölteni a szívünkben. Őt ünnepelték a pásztorok, Őt ünnepelték a napkeleti bölcsek, és Őt ünneplik mindazok, akik átadták neki életüket. Hát álljunk be mi is az ünneplők tömegébe, és kérjük, hogy Ő töltsen meg az ünneplésünket valódi tartalommal, vagyis Önmagával. Ámen.

Utóima: *Drága Úr Jézus! Magasztalunk Téged Karácsony ünnepéért. Köszönjük, hogy ez az ünnep nemcsak egy kitalált mese, nemcsak egy régi hagyomány, hanem a mi személyes megváltásunk története. Hiszen értünk vállaltad az emberi test korlátait, és helyettünk jártad meg a kárhozatot. Arra kérünk, Urunk, segíts nekünk abban, hogy semmi ne terelje el Rólad a figyelmünket. Ne ünnepeljünk mást, csakis Téged. Kérünk, Te juss el mindazokhoz, akik nélküled keresik az ünnep lényegét, hogy megismerhessenek és befogadhassanak Téged a szívükbe. De imádkozunk Urunk azokért is, akik Veled ünnepelnek. Te légy ott minden hajlékban, ahol imádságra kulcsolják a kezüket, és Te szenteld meg az ünnepi órákat jelenléteddel. Adj egymás iránti szeretetet, elfogadást és törődést, hogy igazi ünnepünk lehessen. Köszönjük, hogy meghallgatsz bennünket. Ámen.*